

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová temették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Előttetek meg Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.”

A kereszténységnek is igen fontos misztériuma (bezárulni, magába zárni: titok) a születés és a halál. Az emberi gondolkodás, a tudomány is nap, mint nap belebotlik ebbe a megfajthatatlanságba: születés és elmúlás, majd ismét, persze merőben más dimenzióban, születés és elmúlás. Mintha kezdő és végpontja lenne ez valaminek, pedig nem az. Jézus halála sem végpont. Persze reális, verbális válasz nincs arra, hogyha nem végpont, akkor micsoda? Titok, misztérium, amelyet szépen és őszinte egyszerűséggel ábrázol az evangélium. Van egy csodás pillanat, amikor együtt van, együtt áll a születés és a halál; ha úgy tetszik, a kettő ugyanaz. Jól tudja ezt a keleti hagyomány is, reinkarnációnak nevezi, amit mi téves szemlélettel próbáljuk adaptálni. Sokkal inkább arról van szó, mint amikor az embernek unokái születnek: vannak, akik most indulnak, vannak, akik elmenőben vannak, s az elmenők úgy tudnak elmenni, hogy valahogy mégis itt maradnak. Misztérium ez is a javából, vagy, ha úgy tetszik: istenbizonyíték. Itt is ugyanarról van szó: nincs ott a kő!!! A kő az emberi gondolkodás materiális eleme, anyaga. Igen nagy a kő, nehéz tőle gondolkodni – de most el van hengerítve a bejárat elől, egy pillanatra, azaz örökre átjárható a két dimenzió, nincs ott a nagy és súlyos logikai, ismeretelméleti és ontológiai akadály. Előtte feleslegesen problémáztunk azon a felesleges problémán, hogy ki fogja elhengeríteni a követ a sír elől! Beléphetünk tehát a sírba, az úgymond ismeretlenbe, és halljuk a felszólítást – immáron sokadszor az evangéliumban: Ne féljete!

Engedjük, hogy a húsvét titka legyen most a lelkünknek látható; a feltámadás (születés és halál) misztériuma oldódjon fel bennünk; hengerüljön el minden nehéz kő a gondolkodásunk elől, hogy beléphessünk oda, ahová eddig nem volt lehetséges! Ne féljünk, mert a félelem félelmet generál, a kő még nagyobb követ hengerít elénk! A mi határainkat, korlátjainkat ne tévesszük össze a végtelenséggel!

Ámen!

Faragó Ferenc, Budapest